

[Anne Grete Holmsgård]

Miljøministeren og styrelsen har sådan set indrømmet over for mig i et skriftligt svar, at man godt vidste, at Superfos allerede i 1980 afleverede kemikalieaffald til Hvalsø losseplads, til trods for at det var forbudt at gøre det. Alligevel gjorde man ikke noget. Man henvendte sig hverken til Hvalsø kommune eller til Tårnby kommune. Man lavede en generel bemærkning i produktionstilladelsen til Superfos, men indskærpede ikke, at det var forbudt. Det fritager selvfølgelig ikke Superfos for ansvaret, det er da klart, de skal også kende loven. Jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at miljøstyrelsen har snorksovet i den sag, og det har den også gjort vedrørende Grindstedværket. Jeg kan selvfølgelig ikke lade være med at tænke, at hvis den kan sove i de 2 sager, som oven i købet handler om store og stærkt forurenende virksomheder, så kan den også sove i andre sager.

Når vi diskuterer tilsynsmyndigheden, når vi diskuterer hele det problem, der består i, at kommunalbestyrelserne rundt omkring i nogle tilfælde overhovedet ikke har rejst sager, selv om der er sket ulovligheder, at anklagemyndigheden ikke har rejst sigtelse, at miljøankenævnet kommer på tværs, at amtet som tilsynsførende myndighed, efter at hele sagen er kørt, tillader nogle ting, som de oprindeligt har sagt var ulovlige, osv., osv., osv., er det nødvendigt, at vi ser på de kommunale tilsynsmyndigheder, men at vi også ser på miljøstyrelsen og sikrer os, at den tager det alvorligt. Selv om det er kommunerne, der er tilsynsførende, så har miljøstyrelsen selvfølgelig en oplysningspligt, når den får kendskab til ulovlige forhold. Det kan ikke hjælpe noget, at den bagefter siger: ja men det er jo kommunerne, der er tilsynsførende. Ja, det er det ganske rigtigt, men miljøstyrelsen har selvfølgelig pligt til at gøre dem opmærksom på, at der foregår noget ulovligt. Det har den ikke mindst i kraft af, at vi godt ved, at kommunerne overhovedet ikke kan overkomme at være tilsynsførende myndigheder, medmindre de får tilført ekspertise på den ene eller den anden måde.

Så er der spørgsmålet om bødestørrelserne. Der bekræftede miljøministeren i store træk, hvad han har sagt før, og det synes jeg, på den måde det blev sagt, lød meget godt. Men der er nogle ting, jeg er lidt usikker på, for der kan gemme sig flere ting under dem. Er ministeren enig i, at de penge, en virksomhed har tjent på at overtræde miljøloven,

under alle omstændigheder skal konfiskeres, lige meget om det, den får som straf bagefter, er bøde, hæfte eller fængsel? Det vil jeg faktisk gerne have et klart svar på. Mener ministeren også, at det under alle omstændigheder må gælde, at det er virksomheden, der skal betale for opretning efter den forurening, der er sket? Det synes jeg er vigtigt, når vi skal diskutere, hvordan man rent faktisk skal udforme disse regler for at få noget ud af det.

Så er der spørgsmålet om forældelsesfristen. Ministeren skriver i bemærkningerne, at 5 år nok ikke er tilstrækkeligt i alle sager. Jeg synes også, at det lyder, som om det ikke er tilstrækkeligt, og derfor vil jeg foreslå, at man skriver 15 år. Det er bedre at være på den sikre side i de her sager. Mange af de sager, vi har kendskab til, er meget gamle, og forureningen viser sig først mange år efter. Det gælder f.eks. grundvandsforurening, hvor forureningen trænger meget langsomt ned gennem jorden.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg takker for hr. Hjortnæs' karakteristik af mig som en beskeden mand. Det er jo altid en vurdering, hvad man når længst med, men jeg kan love hr. Hjortnæs, at min beskedenhed forsvinder, såfremt vi ikke kan opnå hovedmålsætningen: det skal ikke kunne betale sig at overtræde miljøbeskyttelseslovene.

Jeg sagde ikke i mit indlæg, at forslagene var uskadelige, og jeg lagde meget nøje mærke til, at det sagde hr. Hjortnæs heller ikke, men at man ikke ville gå imod disse. Min hovedkonklusion af debatten er, at det er et godt grundlag at arbejde videre på. Det, vi diskuterer, er: skal der mere til? Spørgsmålet er igen, om det løser problemerne. Det kommer jo meget an på, hvor ambitionsniveauet lægges. Hvor store er problemerne?

Jeg har en anden opfattelse af lovens virkning end hr. Hjortnæs, men det kan vi formentlig få nærmere debatteret under udvalgsarbejdet. Meldinger er gået ud herfra tidligere. Der er da kommet mange spredte meldinger ud. Men det, vi har brug for her, er en klar markering fra folketinget af, at sådan er nu meldingen. Det er det, der kommer i forslaget.